

AQUELL MATÍ DEL 26

Sempre m'ha agradat dormir i em costa molt llevar-me, però aquell matí em sentia fresc com una rosa. Em vaig aixecar, vaig estirar braços i cames tot el que vaig poder per acabar de treure'm la mandra del damunt i en acabat vaig anar cap a la dutxa.

Normalment m'agrada aprofitar el temps i acostumo a fer, si puc, dues coses alhora. El fet de ser ambidextre em facilita molt la vida i aquell matí com de costum, mentre em raspallava les dents amb la mà dreta, amb l'esquerra vaig encendre la cafetera, vaig agafar una càpsula monodosi de cafè i la vaig dipositar a la màquina. Umm, quina oloreta més bona!!!

Seguidament, amb la tassa de cafè recent feta a la mà, vaig treure el nas a la terrassa i com sempre, em vaig repenjar a la barana tot mirant cap al meu petit menjador. A aquella hora del matí i en aquella posició, era una sensació molt agradable, els ulls tancats, el sol escalfant-me la cara i un cafè calent.

Quin gust gaudir d'un preciós matí de primavera assolellat en el que la temperatura era ideal, ni massa fred ni massa calor, i em va resultar estrany pensar que just el dia abans feia un fred de mil dimonis; tot i que ben mirat no ho era pas tant, amb això del canvi climàtic el temps cada cop està més boig.

De sobte just darrera meu vaig sentir un soroll sord com si algun ocell hagués passat a freqüència de la meua orella, no hi vaig fer cas, però encara amb els ulls tancats i la tassa a la mà, vaig parar més atenció per mirar d'esbrinar de quin ocell es podia tractar. Vivint en un setè pis, no podia ser cap altra cosa... Aquell soroll va tornar a sentir-se, un cop i un altre, una mica més a prop, una mica més lluny i com em picava la curiositat vaig obrir els ulls i em vaig girar sobre mi mateix.

Déu meu! Què estava passant! No podia ser pas veritat el que estava veient! El que sentia passar eren cotxes, però aquells cotxes no rodaven a peu pla sinó a set pisos d'alçada. Bé, de fet n'hi havia cotxes a diversos nivells literalment volant, sense rodes i de formes absolutament inversemblants però en definitiva cotxes transportant gent en el seu interior que vestien amb robes de colors que no podria definir i que em miraven, al passar davant meu, com si acabessin de veure un fantasma.

Em vaig ficar dins de casa ràpidament i vaig començar a pensar què estava passant i què havia de fer a partir d'aquell moment. En primer lloc vaig creure que estava somiant i em vaig pessigar ben fort per despertar-me, però no era pas un somni. Després vaig fregar-me els ulls i vaig tornar a mirar cap a la terrassa tot desitjant que hagués tingut una al·lucinació producte d'haver sopat massa la nit anterior i que els cotxes tornessin a anar pels carrers, igual que havien fet des de sempre, però res no va canviar; i en acabat, vaig decidir sortir al carrer a esbrinar què estava passant.

Vaig baixar les escales corrents i amb molta por vaig treure el nas per la porta. Per traspasar el carrer no vaig tenir problema, ja que els cotxes volaven, la gent que em vaig creuar, igual que els que anaven dins els cotxes, vestien de manera molt estranya i em miraven tan sorpresos com ho estava jo. Aleshores em vaig apropar al que fins el dia abans havia estat un quiosc i em vaig adonar que els diaris ja no eren de paper sinó hologràfics i ho vaig veure clar: Divendres 26 de maig de l'any 2026!!!

En aquell precís moment em vaig adonar que la meua samarreta preferida era com a poc dues talles més gran del que em calia i que els pantalons que afortunadament anaven amb goma em queien per tot arreu, lògicament vaig arribar a la irrefutable conclusió que sempre m'ha agradat molt dormir, i em costa molt llevar-me, però aquell matí em sentia fresc com una rosa perquè m'havia passat tretze anys de la meua vida hivernant!!!